

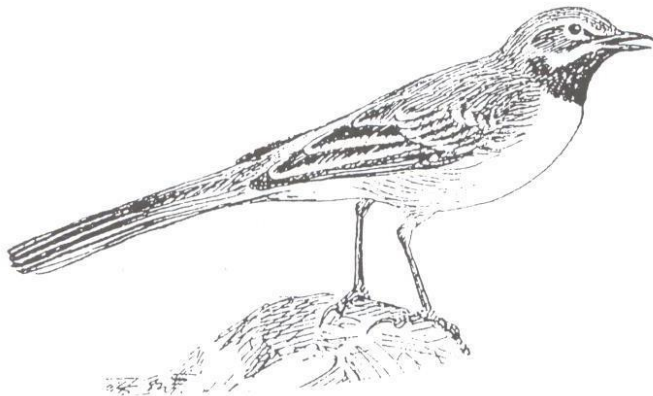
kijkhutten hebben neergezet, kan van daaruit zeer uitgebreid het gedrag van deze kwakken worden bespied, ondanks het feit dat in de handboeken wordt verteld dat ze zo moeilijk zijn waar te nemen. Wat dan opvalt is dat de witte siervoren over de hals ook werkelijk stijf naar achteren steken, ook bij allerlei poetswerk in de veren. Zie de tekening in Lars Jonsson.

Als ik u dan ook nog vertel, dat iemand een forse (Griekse?) schildpad heeft gedropt, dan begrijpt u dat dit een zeer afwisselend stukje natuur is. Tot slot (zie begin van dit verhaal) nog de mededeling, dat de Fransen een bepaald gedeelte hebben aangewezen voor..... de jacht !

Vogelnieuws:

Overwinterende Grote Gele Kwikstaarten in Noordwijk-Binnen

Grote Gele Kwikstaarten broeden langs snel stromende beken. Dit betekent dat hun areaal in Nederland beperkt is tot Twente, de Achterhoek en Zuid-Limburg. In het najaar trekt een deel van deze populatie met die uit Zuid-Scandinavië naar het zuiden en westen. In Noordwijk is dat met wisselend succes in september en oktober waar te nemen. De vogels verraden zich dan door hun

schelle metaalachtige roep en lange staart. Na die tijd wordt er niets meer van hen vernomen. Van voorjaars trek merken wij hier niets.

De laatste jaren echter verblijden zij ons steeds vaker met een bezoek in de winter.

De kwikstaarten foerageren dan op de platte daken in het centrum van Noordwijk-Binnen. Zij verraden zich vooral door hun welluidende roep wanneer zij laag over de huizen van dak naar dak vliegen. Voor Noordwijk is dit een nieuw fenomeen.

Grote steden zijn als overwinteringsplaats al langer bekend (SOVON 1987.)

De eerste aanwijzingen voor overwintering in Noordwijk stammen uit de winter van 1995/96.

Er werd toen regelmatig een Grote Gele Kwikstaart waargenomen op diverse plaatsen in het centrum van Noordwijk-Binnen.

De daaropvolgende winter was dit weer het geval.

In de winter van 1997/98 werden zij echter niet gezien, terwijl het in alle daaropvolgende winters weer wel het geval was. De vroegste data van pleisterende vogels in het dorp zijn 1 oktober 2000 en 12 oktober 1995. De laatste waarnemingen werden op 25 januari 2001 en 4 januari 1996 genoteerd. Opvallend hierbij was dat dit juist winters met wat vorst waren. De kwikstaarten bleven toen langer hangen en trokken kennelijk niet verder naar warmer oorden. In de overige jaren verdwenen zij reeds in december.

Meer dan één exemplaar kon in geen van de seizoenen worden vastgesteld.

Alleen de afgelopen winter werden één maal 2 en éénmaal zelfs 3 exemplaren tegelijk waargenomen! Toen werden ook uit andere delen van het dorp Grote Gele Kwikstaarten gemeld. Voorzichtig kan van een toename worden gesproken.

Op de vraag welke plekken in het dorp favoriet zijn lijkt het antwoord voor de hand liggend.

Oude begroeide platte daken zijn favoriet. Zo is het ca. 90 jaar oude pand van Limburg Stirumstraat 44 een vaste foerageerplaats. Andere daken en zelfs winkelluifels met plassen worden ook regelmatig bezocht. Water is een onontbeerlijke factor. Zo

werd in het verleden door Dick Passchier een Grote Gele Kwikstaart gezien bij de vijver op de omsloten binnenplaats van het raadhuis aan de Voorstraat. De afgelopen winter was hij ook regelmatig op de ondergelopen bouwplaats aan de Losplaatsweg te vinden.

Ook over slaapplekken is nog iets te melden. In het verleden zag ik een Grote Gele Kwikstaart in de schemering een grote klimop aan de Douzastraat binnenvliegen. De afgelopen winter was hij tegen

de schemering regelmatig dicht bij een hoge klimop aan de van Limburg Stirumstraat te vinden. Het lijkt een vrij voor de handliggende plaats, veilig en dicht bij de voedselgebieden.

Hein Verkade

Lit: SOVON 1987. Atlas van de Nederlandse vogels

Antieke Rus wordt moderne Est

Het levensverhaal van een Stormmeeuw

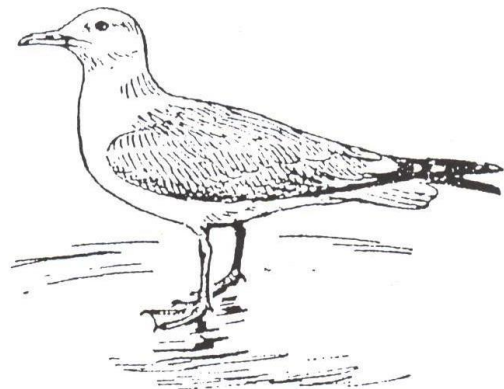
We gaan een flinke stap terug in de tijd voor de start van dit verhaal.

Op 9 december 1986 sta ik op het strand bij Katwijk met mijn telescoop naar meeuwen te turen. Enkele Zilvermeeuwen hebben grote kleurringen om hun poten. Kleuren en codes worden in het boekje genoteerd om later door te kunnen geven aan Arie Spaans. Hij was een grootschalig kleurringonderzoek bij Zilvermeeuwen gestart in alle grote Nederlandse kolonies. Tussen al deze meeuwen stond ook een Stormmeeuw met gekleurde ringetjes. Deze waren echter veel bescheidener van maat en niet voorzien van een code. Toch werden de kleuren opgeschreven in het notitieboekje, van onder naar boven rood, groen en zwart. Om de andere poot een metalen ring. Een jaar later verscheen deze vogel op het Noordwijkse strand en wederom in 1989. Ook Jo Rampen uit Katwijk heeft deze Stormmeeuw in die jaren verscheidene malen waargenomen. De kleurcodes werden doorgegeven aan het ringstation in Heteren, in de hoop iets meer te weten te komen over deze vogel en het onderzoek waarvoor hij werd geringd. Helaas werd nooit iets vernomen van het ringstation, en ook de geringde vogel liet zich niet meer zien.....

Vele jaren verstreken en de Stormmeeuw vergeten.....

Op 25 juli 1998 ziet Dick Passchier vanuit zijn keukenraam een Stormmeeuw met een grote witte ring met de code PA14 op het dak van de achterburen aan de Weteringkade zitten. Hij geeft de code aan mij door in de hoop dat ik er iets mee kan doen. In december van dat jaar neem ik dezelfde vogel PA14 in een grote groep meeuwen op het Noordwijkse strand waar.

Inmiddels waren mijn kontakten in meeuwenland flink uitgebreid. De geringde meeuw werd gemeld aan Norman van Swelm in Oostvoorne, die mij direct wist te vertellen dat deze vogel uit Estland afkomstig was. Norman bood aan de gegevens te zenden aan de desbetreffende onderzoeker.

Stormmeeuw

Meer dan een jaar later rolt er een brief in de bus uit Estland. Een enthousiaste onderzoeker Kalev Rattiste meldt dat onze Noordwijkse waarnemingen de eerste zijn van PA14 buiten de kolonie waar de vogel in 1981 als jong was geringd en vervolgens jaar in jaar uit als broedvogel werd teruggevonden. De grootste verrassing zat echter in de staart van het verhaal.

Terloops werd gemeld dat deze meeuw met de code PA14 sinds 1996 een 'tweede leven' was gestart. Hij was als jong in 1981 voorzien van een metalen ring, vervolgens in 1986 in de kolonie teruggevangen en voorzien van drie plastic ringetjes in de kleuren rood groen en zwart.....om de vogel in de kolonie beter te kunnen onderscheiden van de andere Stormmeeuwen.

In deze periode stond het IJzeren Gordijn nog fier overeind en konden biologen met een beperkt